

[Socialministeren.]

vil blive standset i Landstinget. Der er fremsat et Forslag om nye Regler for Fattighjælps Eftergivelse, et Forslag, som i betydelig ændret og forringet Skikkelse staar som næste Punkt paa Dagsordenen i Dag. Der er fremsat Forslag til midlertidig Lov om Krisekasser, det Forslag, der i Øjeblikket er til Behandling, og som Oppositionen altsaa gaar imod, til Trods for, at man selv har ønsket det, og til Trods for, at de ved, at det Ændringsforslag, de har stillet, overhovedet ikke vil kunne løse Problemet. Og der er endelig blevet fremsat tre Arbejdskonventioner, af hvilke kun den ene er blevet vedtaget, til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal for øvrigt selv i sin Finanslovsforetale gjorde gældende, at selvfølgelig skulde Danmark paa Konventionernes Omraade staa paa Højde med de andre Lande — hvad vi aldeles ikke gør, idet vi i dette Øjeblik kun har ratificeret 8 af 29 Konventioner og næsten staar nederst paa Rangstigen. Alligevel har man ikke en Gang villet gennemføre de tre Konventioner, der er Tale om.

Der er altsaa intet, absolut intet, sket! Jo, der er sket meget; der er sket det, at alle disse Forslag er fremsat; og en 4—5 af dem er dog vedtaget, om end i forringet Skikkelse.

Det var den midlertidige Lovgivning; men saa er der den endelige Ordning af Socialreformen. Der er heller intet, absolut intet, sket. Der søger jeg kun at knibe udenom, at drive den af og holde Sommerferie; Regeringsforslagene er slet forberedt og daarligt gennemtænkt, siger den ærede Ordfører et Sted; der har hverken været Alvor eller Oprigtighed i Regeringens Bestræbelser. Har der ikke det? Jeg ved ikke bedre, end at vi med den største Alvor fra Socialministeriets Side som fra Regeringens Side i det hele er gaaet i Gang med denne Socialreform. Jeg ved ikke bedre, end at de Forslag, der foreligger til en ny Arbejdsløshedsforsikringslov og til Lov om Folkeforsikring, er et Arbejde, som man roligt kan være bekendt at fremlægge for den danske Rigsdag; det er i alt Fald et Arbejde, man i Udlandet har lagt Mærke til. I sin Omtale af dette Arbejde arbejder det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fuldt ud paa Linie med det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen. Det gælder for dem ved Bedømmelsen af Socialreformen, af Folkeforsikringen, alene om at faa Øje paa de Punkter, hvor der sker en Nedskaering i Forhold til det tidligere. De forbigaar alle Forbedringer, derunder natur-

ligvis, at Renten forbedres for praktisk talt 90 pCt. af dem, der falder ind under denne Lovgivning. De forbigaar Børnetillægene, Alderstillægene, den retfærdigere Graduering og alle de andre Forbedringer foruden hele det nye System, blot for at kunne paa-pege, at der paa enkelte Punkter er sket en Nedskaering, i Forhold endda til 1927. Men hvorfor, hvordan har der overhovedet kunnet blive Tale om Nedskaeringer, selv i meget begrænset Maalestok, i Forhold til den tidligere Lovgivning, som Venstre altid roser sig af at have Ansvar for? Fordi den tidligere Lovgivning var saa principløs og planløs, at naar man overhovedet vilde bringe System i den, er det rent tilfældigt, hvordan det kommer til at virke overfor de forskellige Satser. Efter den Lovgivning, der forelaa efter 1927, kan man se akkurat det samme Trangtilfælde i det ene Tilfælde blive belønnet med et aarligt Bidrag fra det offentlige paa 378 Kr., i det andet Tilfælde med 800 Kr. Naar man vil bringe System ind i et saadant Virvar og ikke kan forhøje alt til 800 Kr., saa er der noget, der maa blive nedskaaret, selv om de 90 pCt. faar Forbedring.

Men det er lidt ejendommeligt, at det ærede Medlem, der har staaet i Spidsen for den Regering, som i 1927 tog dette Arbejde op, overhovedet aldrig, at Venstre overhovedet aldrig har gjort noget som helst Forsøg, ikke *har turdet* gøre noget Forsøg paa at bringe Plan i Sociallovgivningen. Derimod tør de i høj Grad haane den, der saa vover at gøre Forsøget. Der er ikke i den Kritik, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsatte af Arbejdet paa den sociale Lovgivnings Omraade, noget som helst sagligt, der er intet, der varsler om nogen Interesse for paa det Omraade at efterkomme Ønskerne fra alle Sider i Form af endelig at faa en Ordning her.

Den ærede Ordfører interesserer sig jo meget for Kvæg, og han interesserer sig ogsaa meget, dog mindre formodentlig, for H. C. Andersens Eventyr. Maa jeg, der jo politisk talt ved Siden af denne tospaltede Venstrefører kun er en ren Lille Klaus, maa jeg have Lov til at slutte med at sige, at hvis den politiske Store Klaus paa sin Jagt efter Stemmekvæg vil vise en saa fortsat Haan og Uforstand overfor et saa omfattende og alvorligt Omraade som Sociallovgivningen eller overfor dem, der for Alvor søger at bringe System i dette Kaos, en saadan Haan som den, han hidtil, indtil Dato har vist, saa vil han ad Aare gaa til Bunds, lige saa sikkert som den rigtige Store Klaus gjorde det i sin Søgen efter Søkvæget.